

PAPITU

—Diu que l'Enric viu a la casa propietat teva?
—Sí; m'ocupa els baixos i entressol.

TEATRE ARNAU

Grand èxit

LES RIK-MAR

Teatre Català ROMEA

El divertit vaudeville en tres actes

Las minas de Costa-Bella

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió. 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta din i nit

Èxit verdaderament grandios

LE TOREADOR

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moca

El Rei dels Music-Halls

30 HERMOSES ARTISTES 30

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

TABARIN

Plaça

Letamendi

DIJOURS 31.—Concurs de Tango

Valiosos regals i magnífics diplomes

II CA VALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.—BARCELONA

LA FRANCESA

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plasses

PONENT, 42

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar, la faries desaparèixer ràpidament amb el SULFURETO CABALLERO (Assalt, 86.-Barcelona)

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes,

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els Suïxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arheol i sàndalo i s'emortueixi altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixís, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts. Amb les antigues especialitats Paradell: res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evitència per vintisis anys d'èxit.

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES y SIDDE CARS SUN

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

Dr. M. CAMPS

VIES URINARIES

SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

TACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENNORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Rua a Universitat, 14, prel., 1.ª - De 3 a 5

CONSULTA ECONÓMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.er. - (Entre Plaça A. Lóres i Carrer Ampió)

de 12 a 1 i de 7 a 9 nit

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelai, 38
Hores, de 10 a 1
REUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre... Ptes. 2
ESTRANGER, " " " " " 3
Pago anticipat
De les treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

DEL TEATRO DE LA GUERRA

*Correspondencia periódica, en la que nuestro desca-
charrante corresponsal señor Buendía y Gassol da
cuenta verídica, detallada y veraz de lo que observa y
de lo que no observa.*

Jueves, 24.—¡Que de qué, que sacol! La gruesa ha ido a Ripoll, y yo tenía treinta y cinco céntimos en una apuntación que me encomoló un betas e hilos, de Ripoll. ¡Ya ven si ha ido delgado! No tengo leche, ya se lo diré. Y que (pueden poner el cuello y subir de pies) con una picosada hubiera sacado habas de olla. Ahora estoy en la trinchera, no en «La Trinchera» de Llanza, sino en la de los empujones. Esto sigue como la Rambla de las Flores. Ni a tiros se arregla. Aquí se oye mucho frío. ¿Por cuáles siete sueldos no habré sacado?

Viernes, 25.—Hoy es el día de ir arriba o de Nadal. Aquí no venden turrónes, pero hay barquillos... en el Sena. Vosotros jalaréis con aquella carpanta y os atracaréis de gallo de indio, farcido de cascabelitos, mientras yo me seco, entre franceses e ingleses. ¡Ah! estos ingleses al Nadal le llaman «Cristmas». A pesar de ser fiesta gorda, se rompen la «cristma» como si nada. Aquí se está peor que en el Paraiso. ¡Claro! Allí había Adán y Eva y aquí... ¡mi-eva! Oigo tiros, y yo, prudente, hago como Lerroux cuando ha de haber bullanga: me las guillo.

Sábado, 26.—¡Caramba! Ustedes ya n'hacen un grano demasiado. Voy a parecer el culo de Jaimito que nunca está quieto. Cuando un hombre hace su hecho en el sitio que a ustedes les eructa, salen con una nueva pensada, como si uno fuese un vulgar recadero o una especie de Cambó que siempre va y viene de Madrid. ¿Conque ahora tengo que irme a Rusia? Al enterarme me he quedado frío. La verdad es que aquí pasan menos cosas que en Arbeca o La Beguda. Los franceses están en Than. Tan se me da.

Domingo, 27.—Vamos a ver: ¿qué punchetas voy a hacer a Petogrado o por fuerza? Tener panellones, soplarlos los dátiles, picar de pies y quedarme helado, si el-hado así lo disponía. En fin, no hi hagamos gastos y allá voy, pues es cosa más vieja que Figuerola o que Torner que aquel que tiene el aquello alquilado no se sienta cómo quiere. Hoy mismo, si no han tenido otra pensada, salgo para Marsella. ¡Adiós guerra! ¡Adiós trinchera! ¡Adiós obuses y demás instrumentos! Adiós... me encomiendo.

Lunes, 28.—Ya me tienen en Marsella, patria de la Marsellesa y del conde de Monte-Cristo, a punto de marchar a Rusia. Ya sé que hago marrada, pero tal como está el tinglado no se puede hacer dresera. Esto

tiene una retirada a Barcelona. Hasta las cloacas pueden. He tomado billete para Turquía, en un vapor italiano, con derecho a macarrón diario. No me han garantizado si aun quedará Turquía cuando llegue. Por aquí se habla mucho de la guerra y los diarios dicen que los aliados han avanzado 1'40 metros. De poco en poco se llena la pica.

Martes, 29.—Ya navego. En tierra ha quedado, sin poder embarcar, una compañía de ópera con sus tiples y mamás correspondientes. No era mala compañía (ellas sobre todo), pero el capitán no ha estado por broques y los ha mandado a nodriza. «¿Es que son alemanes?» le he dicho yo, manefa como siempre. «No», me ha dicho, «pero es que no quiero topar con un bajo a medio camino». Les participo que tengo criado. Es un chico de Camallera que corría por Marsella sin un nabo. Se llama Naci, por lo que gusten mandar.

Miércoles, 30.—El capitán, por si se estropea la máquina, ha comprado una partida de velas a dos quince. Hasta ahora no he visto más escuadra que una en la mesa del capitán. De aquello del mareo, por ahora como aquel. Si hago el viaje sin llamar a José, prometo leer «La Bien Plantada» en castellano. Por radiograma me entero de que la Xirgu ha vuelto. Díganme como tiene el asiento. Esta noche, en su camarote, una pasajera se ha encontrado una sardina. Las hay con leche. Naci se ha mareado. Es un chico muy arrojado y muy provocativo.

ELS FLOREROS

SONET

En quadrilla s'ajunten els alegres floreros
i a recorre'l recinto van contents a les nits;
luxuriosos flamegen, sota els amples sombreros,
les fogoses mirades de llurs ulls embrutits.

Grapejant de les flavies els esplèndits traseros,
les caderes rodones i les curves dels pits,
fan un gasto sens límit de toqueig, els fuleros,
i's rebegen eròtics, bo i donant gust als dits.

Les pupiles s'escamen i abandonen als socis,
puix no hi veuen pervindre ni hi filustren negocis,
mentres ells se revolquen pels sillons del saló;

Aleshores penetra la mestressa, i s'imposa,
i amb la frèstega cara que en tals casos hi posa
els engega a la porra sense més discussió...

—Maria, jo t'prometo darte la felicitat. Ja veuràs que serà llarga.

Lliure no encara de l'enfarcit del gall que m'he tingut d'empassar vulgues que no, escric aquestes ratlles entre el fragor d'una digestió laboriosa com les obres de la Gran Via A, però la meua ben trempada ploma —fuig, que t'esquitxo!— la meua ben trempada ploma —pel-ploma— me baixaria de concepte a mi mateix si deixés de fer menció honorífica de la bella festa d'amor i llibertat amb la qual la senyora Dolores del carrer de l'Hospital—oh simbolisme!—va volguer obsequiar als redactors de PAPITU. La veu de PAPITU, que és la veu de Catalunya; la propaganda que fa la nostra revista tocologica per a la reproducció de l'especie, no és estèril, no cau en un cul de sac buit, no; cau en alguns altres culs—en els culs de cafè, per exemple—en els quals troba fecondants llevors que germinen amb ufana. Bona prova d'això n'ha estat l'invitació que

la senyora Dolores va endreçar-nos convidant-nos a passar el Nadal en companyia de les seves amables afillades que, val a dir-ho, varen procurar fer tot lo que varen sapiguer per a que resultés grata la nostra estança en aquella casa, donant-nos tots els gu-tos amb gran cura i sol·licitut. «Per Nadal cada ovella a son...» etc., i la senyora Dolores, que estima la tradició, va creure que en aquell dia tant senyalat, si les famílies se reuneixen i celebren l'àpet en comú, nosaltres, membres esperituals i corporals de la gran família que ella presideix sempre amb el somris en els llavis, haviem d'anar a estirar el coll de l'oca a casa seva i així ho vàrem fer.

La festa va ésser senzilla, però completa: un fonògraf, turrons, neules, nosaltres, elles i la senyora Dolores, la *mamá* presidint. Després, el caos, l'afidàvit, el *tango argentino*, la lluita de classes, res!... Deu faci que d'aquella casa no'n recordem sempre més altres plaques que les del gramofon! Lo que sí afirmem és que aquella bona senyora es té ben guanyat el nom de *mamá*, doncs resultà una maraça per les

noies que té baix la seva tutela i a les quals deixa que tresquin per allà on vulguin, cosa que ha donat lloc a murmuracions. Algú ha dit que si les referides xicotes tiren per mal cap, lo que nosaltres ens guardarem, com d'escaldar-nos, d'afirmar, puix no hem vist res, i aquestes coses si no's veuen més val que's callin; cada qual que s'arregli com pugui, que prou feina té tothom, i si cada casa es un món, el 19 del carrer de l'Hospital és l'Univers amb infinit i tot.

Les hores que vàrem passar en tant amable companyia deixaràn records; que si les bones paraules fan menjà als malalts, el tracte fi i educat i les maneres franques d'aquella família també varen fer-nos venir gana, i com que no faltaven bons talls, tots hi vàrem anar drets com un sol home. PAPITU va demostrar que no és dels que ven sal i predica vinagre, o al revés, sinó que practica i viu les teories i el còs doctrinal que tant prestigi li ha donat a Catalunya i en altres terres.

Els centres d'ensenyança han estat aquests dies plens de gom a gom. A l'«Alcázar» l'èxit de la Turcy ha arribat al seu període àlgit. La gent s'entusiasma. La multitud frenètica s'estira els cabells i es revolca per terra. Algún anglès se suïcida. Un quadre d'horror! En Fernando contempla el deliri dels morenos des d'un d'aquells ninxos, a tall de Neró presenciant l'incendi de Roma.

A l'«Arnau» també hi ha hagut calderada tots aquests dies. Per cert que'ls pagesos i els que no ho són reien com uns lladres amb l'Asselmo, el de les *imitacions vocals*... i amb els Derkas, dos minyons que si apre-

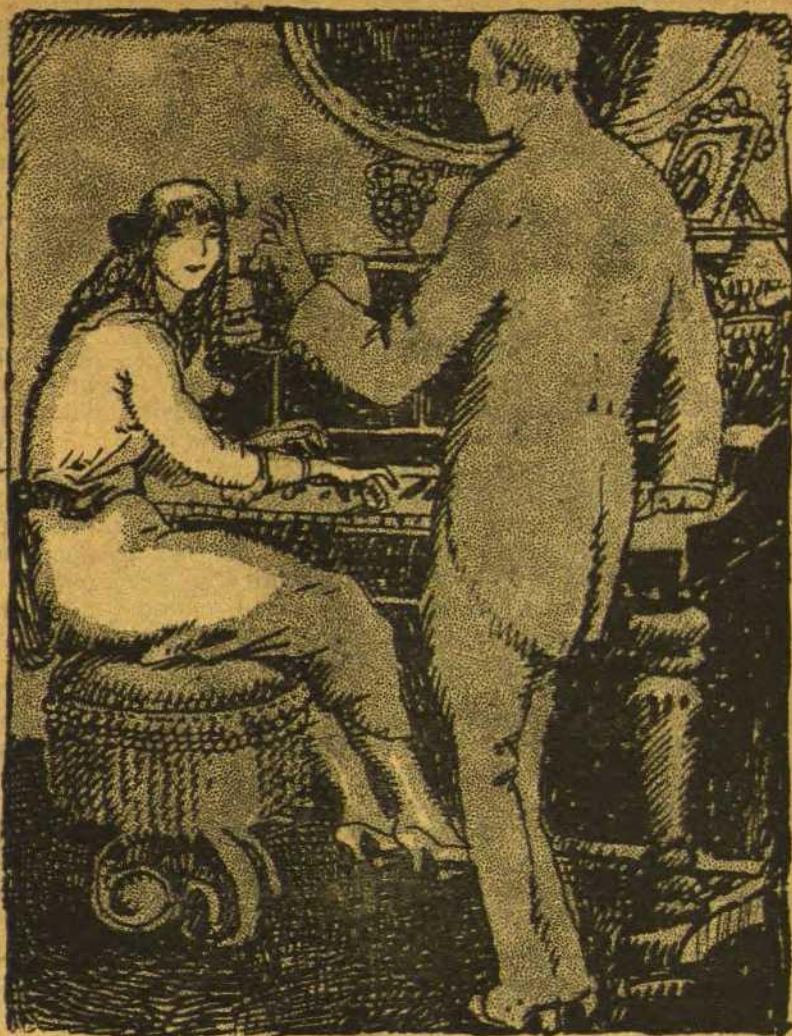
ten com diu que ho fan, aniràn molt lluny. La Tanguerita també és de les que fan pujar el termòmetre amb els seus garrotins i demés balls de saló.

Un d'aquests dies anunciaven que en una de les funcions matinals, «gran-matinal», se farien tots els números... Home, Lluis! No hi ha dret...

En el foier del «Royal», únic lloc de la casa on se rebien únicament empentes voluntaries—tanta gent hi havia en les demés dependències—vàrem veure al mai prou lloat Crospis fent les paus amb la Coralito, l'afillada de l'Angeleta, senyora i majora de l'establiment. També hi vàrem veure an en Lluiset llançant els durus com en Muley-Hàfid. Diuen que's fa amb la Vila. Progressa, progressa... Amunt i crits, Lluiset! Via fora calés!

Vaig estar també al «Triano», i mai dirien què vaig notar? Una gran tristesa en les parts. No he dit res de nou. Totes les xicotes que varen sortir a treballar estaven com entristides. Potser es que era a última hora i hi havia poca virosta... I això que hi ha noies d'empenta com la Sorianita, que quan s'hi posa es més del morro fort que'l propi don Rodrigo, i la Bueno, que... bueno no'ls hi dic res, és de les que fins s'escalfen quan juguen al set i mig, i la mateixa Gaby, una franceseta que és capaç de fer baixar als de la Seu d'Urgell. Ara té relacions formals amb un senyor que es diu Blas. Ella n'està molt contenta, perquè munta admirablement... Ai, Gaby! quina mossegada!!

Ah! Una notícia sensacional! Una última hora. Cheç Cambó ha tornat a instal·lar-se a Barcelona. L'amor a preu fixo. Cinc pessetetes. Ha baixat la tarifa. La guerra, la maleida guerra, ha obligat a aquest acretitat establiment a retornar a la patria. Al Call, al barceloníssim Call, en el feudal hostatge de la Lluisa. Roda el món i torna al Born.

—M'ha d'ensenyar aquella peça amb dos bemois.

Panyo de Terrassa

Es dona molt sovint el cas de que un hom volguent vestir bé i fer patxoca, compri un trajo de género anglès i es trobi després que es de panyo de Terrassa de o més modest i mancat de pretensions.

Això es una enganyifa, encara que moltes vegades el panyo de Terrassa sigui de més durada que'l de Manchester, poso per poble. I lo que passa amb el panyo passa amb el foot-ball. A lo millor s'envia a buscar al

propi país dels professionals i de les lliures (dugues coses que'n fan una) una col·lecció d'eminències de la sabata, de sabis de la pilota, per a contentar al públic, aprendre quelcom nou i quedar-se amb el turista que's posi a la raó, i resulta que'ls britànics són pura i senzillament panyo de Terrassa del més baratet i de menys presència. Ja feia algún temps que d'Inglaterra ens venia només género mitjanet, però fillets de Deu! l'últim envió era cosa de deixar-lo de compte si no hagués estat pagat per endavant. Allò era cotó pur, roba de tercer team, eminències de rayadillo, panyo ple de grops i clarianes que ni per a uniformes de club de poble podia servir.

I per això han vingut de Londres, atravesant el canal, passant per França i engiponant el quènto de l'automòvil, com si els d'aquí fossin candorosos pagsos! El «Barcelona», solet, va veure-s'hi amb cor. El team barrejat amb lo millor de cada casa, va tenir que apretar per a no fer-ne massa. En fi: panyo de guardarropla.

La culpa d'aquesta ensarronada futbolera no és pas del botiguer que va servir el género. Si els d'allà dalt son uns frescos i d'allò de la flemma britànica en fan

questió de partit, què hi farem, pobres de nosaltres! Ho tindrem present per un altre dia. I abans que anar a veure eminències, per rósse i ben musculades que siguin, a sis ralets entrada, anirem a veure als nostres, als de casa, que són gènere que no enganya i es pot pendre amb confiança. I enviarem al «Plumstead» allack... p...

TEATRES

SORIANO.—El «Príncep Bohemio». La música d'aquesta sarsuela pertany a l'escola *financiera*, perquè és expressa pel gust del públic. Efectismes continus, platerets, jòc de violins, balls, coros, moros, soldats, odalises, etc., etc. El mestre Millàn, que amb tanta manya ha ressucitat l'art d'en Chapí i del mestre Caballero, dant-li una injecció de música vienesa, pot dir que ha tret la rifa, perquè amb obres com aquesta s'hi farà més ric que sabi. L'execució és bona; la presentació bona i l'entrada bona. El barítono que fa de príncep té una veu que fa fredat, no en el sentit d'espantarrar, sinó d'espantar, perquè fa unas notes cavernoses que n'hi ha per a llogar-hi butaques.

LICEU.—Els cartells anunciant l'*Orfeo* deien: Supervia, Gírlina i Venegas, i un amic nostre llegia: «Supervia, Gírlina i un bè negre.» No és que la simpàtica senyoreta Venegas tingui res de bè ni de negre, molt al contrari, però el só de les paraules fa venir a la punta de la llengua aquesta típica frase dels catalans quan

no s'acaben de creure quelcom. No sabem si potser ho feia el pensar que'ls cartells del «Liceu» un només se'ls pot creure quan anuncien *La Favorita*.

L'*Orfeo* va portar brillant, selecte i nombrosa concurrència, i el cèlebre Moraguetes, a judici d'aquesta concurrència, se va calçar la suprema direcció artística del nostre gran teatre. S'ha de confessar que evidentment entre l'*Orfeo* de l'any passat i el d'aquest any hi ha no un any, sinó un segle, o un *Siglo*, de diferencia, perquè són tant diferents com el *Siglo* (*grandes almaneces*) i una subasta.

La presentació de l'obra és tan esplèndida com cuidada, ja que l'empresa ha facilitat tota mena de coses al nou director perquè aquest s'hi llueixi. El cel i l'infern (sobre tot l'infern), varen ser en quant a direcció un espectacle dels que els que som joves encara no l'havíem vist al «Liceu».

L'únic detall del cel que no trobem prou afinat és la manera d'esvaïr-se aquella boira matinera que's desfà aixecant-se el vel en forma de teló. Ademés de que se gira un aïret tant fi i tant molest, que si no fos que sempre que s'alça el teló s'aixeca, ens pensariem que era un aire que forma part de la presentació escènica per a acabar d'arrodonir el quadre. Senyors propietaris del «Liceu»! Seria hora de que evitessin aquests *aires de muntanya* del teatre de llur propietat.

La Supervia, donant proves d'un valor digne del seu talent, va embestir l'*Orfeo*, sortint victoriosa. Ja era hora de que, deixant-se de *Mignons*, volgués brillar en una obra de mèrit etern. En l'escena muda del tercer acte, quan busca la perduda, va tenir actituds de gran artista. La simpàtica polaca senyoreta Gírlina va cantar amb l'inspiració i el gust amb que ho fa, i la Venegas, plena d'ingenuïtat i gràcia, va completar l'èxit.

NOVITATS.—D'aquest simpàtic teatre ne ressenyarem la darrera estrena la setmana entrant, perquè l'empresa, no sabem per què, prohibeix l'ús dels *passes* els diumenges i els dies festius. Nosaltres hauríem anat al teatre divendres, dissabte o diumenge, però com que eren dies festius, naturalment, vàrem esperar dilluns per a fer la crítica, que malgrat aquesta prohibició de l'empresa serà imparcial i papitesca.

En el tribunal

Un testimoni és requerit varis cops per la presidencia per a que quan respongui es dirigeixi sempre al President. En això, el fiscal s'encara amb el testimoni i li pregunta:

—Què li va respondre

—T'agrada aquesta mantellina?
—Sí, però encara m'agrada més la manera de col·locar-te-la.

l'acusat per a que fes lo que va fer amb la víctima?

—Oh! Una cosa molt desvergonyida. No goso a dir-ho.

—Ja ho pot dir, sense por.

—Doncs... (dirigint-se al fiscal). que anés a dir-ho a la p... de su mare.

—Dirigeixi's a la Presidencia!

Els nous carrers

Els nous carrers de ma ciutat, de Barcelona els nous carrers, tenen per mi la facultat... de ser més amples que'ls demés. Si bé és vritat que alguna volta ens convé més un carreó, trobo que fa molt poca solta buscar-hi sempre sensació. Perque està clar que anant amb elles hi ha que cercar un camí estret, perque se juntin les costelles en dolç col·loqui, fent bracet. Pro quan un marxa atrafegat cap al despatx o la botiga i no desitja fer salat perque no's queixin de que triga, no'm sembla propi anà a passar pels vells carrers de Barcelona, perque si't poses a voltar ne tens per una bella estona. Deixant a part que aquella oló no és cap obsequi pel olfat i que pot ser que d'un balcó caigui algún bultu embolicat. I l'empedrat tampoc hi ajuda a fè excursions per tals carrers, perque és probable una caiguda que un no se'n alça pas mai mes. Jo prefereixo les arteries del nostre *Ensanche* espanterrant, i no'm vingueu amb les miseries de carrerons del temps d'Adàn. Deu-me grans vies espaioses com la Gran Via Diagonal, amples i clares i precioses i que no's vegi el séu final. Deu-me carrers plens d'alegría on porti el sol el séu caliu, com la magnífica Gran Via que ha d'arribar de riu a riu. Deu-me carrers en que l'audacia dels séus casals pugui gaudir com el sumptuós passeig de Gracia que és de palacis un camí. Hurra, Reforma benfactora que'ls vells carrers de porqueries, foc d'infectes malalties amb la piqueta redemptora vas convertint en amples vies!

—Si l'açostumes a dar-li la mà, acabarà llepant-te-la.

Ben dit i mal comprès

N vell matrimoni va a visitar a una família coneguda; mentres pugen l'escala, ell se dol dels peus, amb quin motiu adverteix a la seva companya:

—Quan sortirem d'aquí, t'entornarà a casa, i jo me'n aniré a càl *callista*, perque no puc arribar a caminar!

En el saló hi ha altres visites; després de les presentacions i les salutacions, se generalitza la conversa.

Mentrestant, el senyor dels ulls de poll sent unes fiblades que li arriben a l'ànima; això fa que's quedi cohibit i no prengui part a la xerrameca.

La conversació discorre vers el tant discutit tema de les faldilles estretes; cada hù hi diu son parer: els uns les alaben, els altres les combaten i els de més enllà se mostren indiferents.

A la senyora de la casa se li acut preguntar al visitant dels peus dolorits:

—Quina opinió té, vostè?... Què'n pensa de tot això?

—Perdonin; no estava en la conversa, perque... pensava amb els peus!

BARCELONA, BARATA

Barcelona es el país més econòmic,
Barcelona es la ciutat més ideal
per passar-hi divertida aquesta vida
sens gastar-se l'interès del capital.

Hi ha burgès tant econòmic que va a pata
més enllà de Sant Martí de Provençals,
i aristòcrata que menja cap i pota
i que fuma picadura de vuit rals.

Hi ha qui pren cafè a peu dret al «Tupinamba»
perque surt més econòmic que al «París»
i qui té una renda diària de vint duros
i no'n gasta més enllà de cinc o sis.

Se restauren els sombreros de les dones
i llurs plomes veuen tres generacions;
lo mateix sol succeir amb les sabates:
tothom porta mitges soles i talons.

Aquí tot lo que és barato te gran èxit
i els teatres, si no's volen ensorrar,
cinc o sis actes de drama o de sarsuela
per dos peles tot lo més tenen de dar.

Les senyores a la plaça regategen
i els *corridos* fan igual amb les cocots,
com si anessin al mercat, a tall de raspes,
a firar-se de tomàquets i pebrots.

Van al cine les famílies el diumenge
perque hi passen dugues hores per un ral;
Barcelona és el país més econòmic,
Barcelona és la ciutat més ideal...

Què feien?

CANSATS de tocar-se, abraçar-se, petone-
jarse, etc., etc., una parella d'enamo-
rats surten com una visió de la fosquetat
d'uns solars del carrer d'Aragó i tiren
carrer de Viladomat avall, en direcció a la Gran Via.

Al passar pel davant de les primeres cases de dit
carrer, ella, una dona ja feta, d'admirables *curves* i
molt agraciada, a la dèbil llum d'un fanal s'arreglà
un poc els cabells que, amb gran desordre, li cubrien
bona part del front.

Al passar-se les mans per les orelles, notà que una
de les arracades la té mig sortida del forat, i a punt
de caure-li. Ell, molt atentament, intenta posar-li bé,
però dada la poca llum que hi ha no ho consegueix
fins al cap d'un bon rato, i li diu an ella:

—Té, ja està dins; gracies a Deu...

Però poc s'havien de pensar els dos amants que

aquestes senzilles paraules havien de causar una gran
alarma als estadants d'una botiga d'allí prop d'ells que
estava tota a les fosques, puix tant prompte com
acabà de dir aquestes paraules se sentí una veu de fe-
mella que sortia de la botiga que deia tota esverada:

—Ai, Pepet, que'ns han vist!... Treu, treu des-
seguidal...

Una menaça

UNA volta se trobaven al llit dos valen-
cians (marit i muller), estant ella ren-
dida a conseqüència del molt treball
que havia fet durant el dia, i desper-
tant-se ell va dir a la seva cara meitat:

—Apa, Micaela (aquest era el nom de la dona), des-
perta't.

Ella no'n feu cas, i després de repetir la frase el
marit tres o quatre voltes, va exclamar indignat:

—Mira, Micaela, que si no't despertes faré ús de
la caixa dels trons.

(La Micaela estava d'esquena al seu marit.)

Paraules caçades al vol

EN Xirinacs és un xicot alt, fornit, amb
una amplada d'espatlles que'l carrer
Ample queda estret i pels carrers es-
trets casi no hi pot passar.

Un dia, més ben dit una nit, en Xirinacs i jo es-
tàvem aturats a la Rambla, acabant la conversa, i ens
despedíem.

—Bueno, noi, fins demà.

—Ja ho sabs, descansar i m'he alegrat molt de
veure't.

—Per cert que feia molt temps que no ens ha-
viem vist.

—Es ben cert. Sí. Doncs bé. Repeteixo. Bona nit!

Al dir la paraula *repeteixo* passaven pel nostre cos-
tat dues hermoses noies amb uns ulls de foc i un
caminar de flamarada, i a l'oïr la paraula que deixem
escrita, una d'elles, mirant-se an en Xirinacs, que com
hem dit era alt i ben plantat i deia «Repeteixo», la
noia va dir a la seva companyona:

—Veus, un home aixís me convindria a mi.

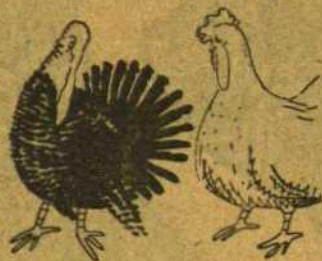

—Mai m'hauria arribat a creure que m'passés una cosa tant grossa com la d'aquesta nit.

CARNET DEL PAPITU

Sabem que enguany els firaires de galls i demés viram gairebé no han fet negoci comparat amb altres anys. Són moltes i molt variades les causes d'aquest fracàs: la conflagració ditxosa

i l'epidemia fatal han contribuït de veres a que no's venguessin galls; qualsevol menja pollastre bullit com el bacallà! Ademés, la competència ruïnosa de molts cantants que'ns estàn dant galls a dojo cada vespre per sis rals, quan a la fira te'n cobren deu endoles pel cap baix! També en compte ha de tenir-se que hi ha un número molt gran de belmontistes acèrrims que no poden veure als galls, lo mateix que'ls germanòfils, perquè, com tothom ja sab, un gall ben tiesso és el símbol de la França lliberal. No deu tampoc oblidar-se que ara moltes dones hi ha que per comptes d'una polla que faci un caldo ben gras estimen més una truita; misteris estomacals! Mireu com ha anat la cosa, que un d'aquests pobres marxants exclamava l'altra tarde amb to de desesperat: —Una polla que tenia no la he pogut col·locar!

La nostra capital desinfectada ja's comença a animar una altra vegada; tot allò de la passa ja ha passat i el bacilo d'Eberth ja se'n ha anat. Adeu, mortal microbi de la passal Tant mateix n'has fomat un xiquet [massa.

Epidemia fatal que encara ens cou, no tornis, que amb en Pich ja'n tenim [prou.

Adeu, per sempre més, bacilo indigne, no vacilo en tractar-te de maligne; apa, buenas, cotxino i assassí, que no vals tant com lo que has fet patir.

..

«Any nou, vida nova» es diu sempre que un any se comença, pro francament, al que és viu això no'l logra convence, perquè sab que a primer d'any tot Déu vol canviar d'ambient i tothom se diu: enguany vull fer bondat de valent. L'eròtic vol apagar de la luxuria el desig i el jugador no tallar al monte ni al set i mig. El bon fumadó's proposa abolir el mortal tabaco i el carambolista gosa dir que no agafarà el taco. El borratxo empedernit promet mones no agafar i el vailet que's mama el dit perdre el vici de mamar. Pro després ningú segueix

el programa moralista; qualsevol se resisteix si tot Déu se perd de vista! I aquest any i l'any que ve, lo mateix que l'any passat se farà, no s'ha de fè? tot lo que ja està arrelat. Se darà al còs expansió, al xamelo's jugarà, fumarà el bon fumadó, se beurà i se mamarà; i si tinc o no raó, això el temps ens ho dirà.

..

ELS IGNOCENTS

LETRILLA (I)

El que's pensa que les dones li han de dar gratuïtament les ansies pel seu bon tipu, és un ignorant.

El regidor amb consciencia que surt de l'Ajuntament

i no ha fet una fortuna, és un ignorant.

El prestamista que deixa diners al trenta per cent i no cobra ni una endola, és un ignorant.

El que's fa amb una modista creient ser l'únic client i ha d'anar a veure a en Gallego, és un ignorant.

El que creu que Don Lacandru des del carrer de Ponent ha de portar la República, és un ignorant.

El carlista que somnia que dintre de l'any vinent ens portaran a don Jaume, és un ignorant.

El que espera que la zona neutral voti el Parlament i el port franc ens concedeixi, és un ignorant.

El marit que fa el tresillo i mentrestant un parent visita a la seva dona, és un ignorant.

(1) No confondre-ho amb «letrina».

EN NOLLA

Es un regidor que fa goig i no amoïna. Petit, elegantot, ben vestit i amb barba d'home gran, en Nolla dóna l'impressió del fill de casa bona que ha estudiat per advocat i no ha de viure de la carrera i fa política perquè vesteix i dóna lluïment al bufet.

PAPITU

En Nolla és de la «Lliga» i forma part de la colla de fenomens que la susdita entitat guardava des de fa un quant temps en lo més amagadet del rebost. Es orador dels que s'entrebanguen; te'l genit viu i quan s'enfada crida; vesteix bé, i fins té frac i és tinent d'alcalde del districte dècim, on fa l'home i llueix la vara, tot cobrant multes.

Ja ho sé que vostès diràn que això és molt poca cosa i que, si no té res més remarcable, en Nolla és un de tants. Què volen que'ls hi digui si el bon senyor no dóna més de sí!

Si un fos de xafarder i es fiqués en que si en Nolla és advocat de tal companyia o de tal altra, i de que si aquestes companyies tenen quelcom que veure amb l'Ajuntament, i que si allò o això i lo demás, la tasca ja fóra fàcil, mes un servidor de vostès no està per romanços i no s'embolica. En Nolla, encara que tivat i un xic orgullós, és en el fons un bon noi i no'l vull fer enfadar.

També'ls hi podria dir que en Nolla és president de la Junta de Reformes Socials i que cada setmana redacta llargues gacetilles per a que'l públic se'n enteri, mes tampoc això deu ser cosa que'ls interessi.

I si tot això no'ls interessa, què carai volen que'ls hi digui del senyor Nolla?

Manaments pel home que's vulgui casar

Dèu son els consells que se m'acuden, i els dono al PAPITU i als seus llegidors:

1. Si't vols casar, lo primer que has de fer es buscar xicota.
 2. Procura que no sigui ella la que't busqui a tu.
 3. Abans de declarar-t'hi, fes-la guiar un quant temps.
 4. Quan t'hi declaris, no't donguis gaire pressa a conèixer a sa mare.
 5. Al presentar-te a demanar-la, no fixis dia pel casament.
 6. Si la futura sogra't tracta amb molt carinyo, no te'n fllis gaire.
 7. Una de les primeres coses que deus mirar (fins a cert punt) és si la xicota va neta de roba interior.
 8. Procura saber si és mentidera.
 9. Si ha tingut ja relacions.
 10. Si's vol casar perquè t'estima o per ésser lliure.
- Aquests dèu consells poden resumir-se en dos, això és:

a) Pensa-t'hi molt abans de comprometre't formalment.

b) Un cop convençut de que la xicota escullida és la que't convé... deixa-t'ho córrer i queda't tant solter com el dia en que vares néixer.

Retalls

Tothom sab que'l xistós escriptor Carles Altadill era un bohemí empedernit.

Un vespre que encara no havia pogut desdejunar-se anà a trucar a casa de'n Pitarra que vivia en un primer pis.

Surt aquèst al balcó i pregunta a son amic què és lo que volia a aquelles hores.

—Que'm tiris una agulla—li contesta l'Altadill.

—Home, com vols trobar-la amb aquesta fosca?

—Mira, fes una cosa—li contesta l'altre.—Clava-la en un troç de pa ben gros i molçut i aixís no's pot perdre.

PAPITU CALÉN-DARI

Demà sortirà!

Sortirà demà!

Xistos espantosos, Gravats a dojo, a varies tintes i magnífica cuberta

Preu de l'exemplar: UNA PESSETA

—Han vingut tres joves i s'han quedat amb tres noies.
—Sí, vaja: tants caps, tants berrets.

Motius de Sant Joan de les Abadesses

MOTIUS D'HOMES

En Mastega-bledes, en Ciri, en Ginebrosa, en Cabra, el Cèlebre Guiragai, en Puig, el Rei de l'Egua, en Foc Abaix, en Pessiga-burres, en Cul-gros, el Pela-esquenes, en Figa, en Xava, el Nino, en Set-Caps, en Granatxa, en Palanca, l'Aprèta-panxes, an Fasols, en Fil, en Passoles, en Sopes.

MOTIUS DE DÒNES

La Dents, la Granota, la Torera, la Quadrada, la Llo-millo, la Mamelluda, la Basora, la Matxete, la Tòfula, la Susagna, la Tuies, la Garça, la Ho-diré-a-la-mare, la Guapa, la Escarmalat, la Cardaire, la Mamets, la Sillera.

NÚMERO VINENT

Motius del Clot, que és el *clot de l'hermosura* de la ciutat de Barcelona. Rialla assegurada i broma segura al mateix Clot.

MOTIUS DE CASES

A cal Xai, a cal Berro, a cal Mai-tanquis, a cala Faluga, a cal Becus, a cal Cagarro, a cal Carli, a cal Porra, a cal Gat, a cala Bonica, a can Ti.ola, a cal Gollut, a cala Sisa, a cal Santet, a cala Viuda, a cala Pinxo, a cal Ninetus, a cal Cullaró, a cal Paperer.

Des-Comunals

Descripció descomunal empescada per en *Pitus* desenrotllant cagarritus en un pudent setial.

—
Una post que té un forat,
un tap brut, que no és de puro;
l'home que's troba en apuro
l'aixeca amb solemnitat.

—
Si trobes que vas molt dū,
exclama amb esforç: *Lerrú*;
i si és que tens cagarrines,
digues suament: *Corominas*.

Ximpleria

L pagès Petanàs se dirigia cap a la vinya, quan una forta i intensa necessitat el va obligar a aturar-se a mig camí i fer-li desfer les calces a corre-cuita.

Amb una tranquil·litat envejable el bon home va fer la seva feina, i no trobant a mà, en havent acabat, cap trocet de paper ni cap fulla d'arbre per a aixugar-se, el fresc pagès agafà un troç de cartró que casualment vegé, i que malgrat ésser bastant primet no per això li deixà de fer algunes rascades a la *boca del budell*.

Llest i lleuger de ventre, el pagès Petanàs continuà la seva ruta bo i xiulant un troç de la «Corte de Faraón».

Poc rato després, dos caçadors s'aturaven a fer un cigarro allí on poc abans el pagès hi havia deixat el *sopar de la vigília*. A poques passes del *sopar* hi havia el cartronet amb el que s'havia aixugat.

No sé per quina petita circumstància un dels caçadors necessità un paper, i fixant-se amb el cartronet que li podria fer el mateix servei, digué al seu company que hi estava més prop:

—Tu, Quim, dona'm aquest cartronet que tens als peus...

L'interpelat s'inclinà a cullir-lo, mes encare no l'hagué agafat el deixà caure prest, dient al seu company, mentres li ensenyava els dits:

—Home, si d'això en dius tu un *cartró-net*! Deus volguer dir un *cartró brut*... de llavors de tomàtec.

Els ermitans

ER pràctic, un ermità que coneixem nosaltres. Es comerciant a l'engròs de cadidres i té una ermita propietat d'ell en el terme municipal de Sant Feliu de Llobregat, que és un dels pobles que té més carreters.

Ja se sab que aquests heroics treballadors, que si convé han de portar el carro pel pedregall, reneguen més que un carreter.

Doncs bé, el nostre amic ermità feia obres a l'ermita en la qual la pietat dels devots hi deixa molts quartets, perquè's diu que'l sant que s'hi venera fa miracles; però vetaquí que per a portar-hi el ciment i els maons que necessiten els paletes per a les seves necessitats, cal un seguit de renecs dels carreters que fan l'acarreig.

El nostre amic ermità se'n va anar a trobar l'amo dels carros i li va dir com se podria arreglar per a que els carreters no engegessin aquella metralla bocal que feia tremolar les pedres.

—Que li convenen molt les obres a l'ermita?—li va preguntar l'amo dels carros.

—Sí, me convenen molt, perquè si cau els devots no hi podran anar.

—Doncs miri, si no reneguen no's podran continuar els treballs, perquè els cavalls s'aturen.

—Si és aixís, que reneguin tant com convingui—va respondre l'ermità-comerciant.

Fenòmeno visual

Passava el dia de Santa Llúcia pel carrer del nom d'aquesta santa, on hi havia un pobre que demanava caritat aixís:

—Una gràcia de caritat per aquest pobret! Santa Llúcia gloriosa ens conservi l'ull del c., que'ls de la vista ja'ls tenim perduts!...

Quan vaig calenta
tothom me vol;
m'hi posen faves
i també ous,
i el tall que dono,
que n'és de bo!

(Solució al número vinent.)

Solució del número passat:

L'ESPELMA

CASTELLANADES

Deia un jove molt formal que parla castellà d'estar per casa:

A Bar Cielo Ola ya chica ti buso.

La traducció al núm. vinent.

Traducció al núm. passat:

De veras Concepción a la Virgen del Empujón noni agudo mano i.

DE DEVO-CIÓ A LA MARE DE DÉU DE L'EMPENTA NO N'HI HA HAGUT MAI.

Cardenas: La posarem a la col·lecció per publicar-la quan ens passi pel cap.—*Un remenón*: Li publicarem l'endevinalla més endavant. Lo altre no faria peça al públic, que és partida-ri de lo que fa peça.—*Nolo Aras*: Li publicarem perquè està molt bé i's nota que'l que ho ha escrit està molt de llomillo.—*Microbi R.*: Li publicarem lo que'ns envia aquesta setmana i lo demés no ho vulgui esbrinar. Deixi-ho corre i no vulgui sapiguer tant.—*Pica Fort*: Li publicarem perquè's coneix que vostè no pica fluix.—*Bi Mari Conde Mena*: Li serà publicat perquè té molta ombra i a l'hora del sol els llegidors ho llegiran.—*Ll. T. Rola. Quinceva Inés*: Rebut els motius del papitesc poble de Santa Maria de Navarces i dic papitesc perquè els motius que'ns envia ho son molt. Ja pot pensar que no faltarem a publicar-los. Vostè diu en la seva carta: *Me dispensarà per la molestia i faltes d'ortografia, perquè soc català, però tinc els estudis castellans.* Home, vol callar! Som o no som? Ja sab que se l'estima.—*Sam Alsa*: Rebut els motius del Clot (Regió de Sant Martí de Provensals). Ni que'ns enviés el Clot de l'hermosura ens faria tant feliços com enviant-nos els motius del millor Clot del món, que seran publicats tant aviat com se pugui.—*F. M. (a) Xarínola*: Lo que'ns envia ens ha fet riure a nosaltres, però potser no faria riure al públic que vol grà i no palla.—*Sr. D. Francesc Canals*: Sí, senyor, els hi publicarem i faran furor en la patria de vostè, si és que vostè és fill d'aquell poble que encara plora la mort del rector vilment assassinat per uns individus precedents del Vendrell.—*Trusmasitu E.*: El qüento li arreglarem i si podem evitar el greu perill que inclou li farem sortir al carrer. Lo altre ho guardarem com un bon record de vostè, perquè pel PAPITU és massa poètic-literari.—*Caga Estret*: Que és estret com l'estret de Gibraltar? Miri que per allí hi passen barcos. Li arreglarem una mica lo que'ns envia perquè no sia tan cru i li publicarem sobre la marxa.—*Mel a Pela*: Li publicarem desseguida. Si podem avui no esperarem demà, perquè sinó hauríem d'esperar l'any vinent per aquest temps.—*Superteroliti etc.*: El pseudònim de vostè no sols es massa llarg, sinó que costa de llegir. Respecte a la carta li va ser contestada com totes les que rebem en aquesta santa casa, on la correspondència és tan sagrada com allí on ho sigui més. Ara, respecte al temps de rebre la contestació no'n responem perquè com que no's tracta de casos d'urgència... Si d'això's tractés ja li telegrafiaríem.—*Cuina*: Ho comentarem de gust perquè fa riure.—*En David de la Colla dels Tímits*: No tingui por, que ja li publicarem.—*Joan S. i M.* Li publicarem perquè és un xisto magnífic, dels que tindran èxit. Ja ho pot dir a les seves amistats.

≡ L'HUMOR ESTRANGER ≡

El nen «zeppelin»

—No ha sigut res. És que s'havia assegut sobre la punta del casco que'l meu marit m'ha enviat del camp de batalla.

—Els alemanys tiraven 150 obusos per minut. Feren un soroll semblant a la música de Wagner.

Sistema inventat per a fugir sense perdre la cara a l'enemic.

Casa BASTIDA

18, Passeig de Gracia, 18.—BARCELONA

Durant la guerra europea la Casa Bastida estableix unes grans rebaixes de preus, en els quals se beneficiarà el 50 % en la sastreria nortamericana, amb el doble fi de facilitar al públic grans i oportunes aventatges i a l'ensem poder donar treball a nostres obrers. Trajos i abrics fets amb una perfecció compatible amb la millor de mida i amb tela de *grand chic*, estil anglès.

PREUS:

Els de 30 a 15; els de 40 a 20 y els de 50 a 25 pessetes

Impermeables anglesos des de 25 pessetes.—Gorres angleses des de 1'45.—Berrets anglesos des de 2'95.—Camises classe bona 3 per 5 pessetes.—Una dotzena de colls y punys per 5 pessetes.—Sabates forma americana a 12'95.—Guants anglesos a 0'95.—Trajos interiors des de 2'95.—Mitjons mitja dotzena 1'95.—Gemelos, agulles i corbates al preu que vulguin.—Ermilles fantasia des de 2'95.—Calçat de goma a 3'95 pessetes.

Hores de venda: de 9 a 7 1/2 tarde. - Variats obsequis al comprador segons sa compra.

SE PERFUMARA A QUI HO DEMANI

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinaries
Pelaya, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica: De 7 a 9.—Jovellanos, 9

CARNAVAL DE 1915

GRANDIOSOS BALLS DE MÀSCARA ORGANITZATS PER LA SOCIETAT L'OLYMPIA, CELEBRANT-SE EN L'ESPLÈNDIDA PISTA DEL TEATRE CIRCO BARCELONÈS ELS DIES 9, 16, 23 I 30 DE JANER I 1, 6 I 13 DE FEBRER PRÓXIMS.

COLOSSAL PREMI: UN MOBILIARI COMPLET

Compost de Menjador, Recibidor, Saló i Dormitori, amb armari de lluna

La Societat L'OLYMPIA ha obtingut de la Societat IRIS PARK la validès de sos títuls per a concorre als magnífics balls que se celebraran els dies 13, 20 i 27 de Janer i 4 i 13 de Febrer en el local de dita Societat (Valencia, entre Aribau i Muntaner).

TÍTUL DE PROPAGANDA per a set balls en el Teatre Circo Barcelonès 5 pessetes.

TÍTUL EXCEPCIONAL, combinat, comprenent set balls del Teatre Circo Barcelonès i cinc de l'Iris Park . 7'50 »

Per a palcos i demás detalls, dirigir-se a

CASA BASTIDA (Passeig de Gracia, 18)

—Mira, mamá: un geperut i una geperuda.